

Погледнах Адон и тя направи безпомощна мимика. Можех да се обадя на Нора и да се посъветвам с него какво да правя. Обаче реших да събера още информация.

- Разбирате – казах аз на детектива, - че сумата е непосилна за мен.

- Да – кимна той. - Но за госпожа Иванова не е.

- Какво ви кара да мислите така? - попитах го аз.

- Множество факти, които събрах за госпожа

Иванова – спокойно каза детективът. - Затова предполагам, че тя може да си позволи тази малка сума.

- Вие майтап ли си правите? - започнах да губя търпение.

- Господин Иванов – не изгуби спокойствието си детективът. - Ние сме сериозна фирма.

- Толкова сериозна, че изнудвате? - реших да рискувам аз.

- Ние не изнудваме – отговори детективът без да мигне. - Нашите калкулации се базират на множество факти, като например разходи за транспорт, екипировка, застраховка, хонорар на сътрудниците и детективите, дневни, както и непредвидени разходи, които трябва да бъдат посрещнати безпроблемно, за да не се попречи на операцията.

- Значи, калкулацията ви се базира на някакво огромно разстояние, няколко стотин хиляди километра – заключих аз. - На Земята няма такива разстояния.

- Господин Иванов – каза детективът с желязно спокойствие. - Ние имаме достоверна информация за разстоянието, на което се намира обектът, в който госпожа и госпожица Иванови са държани против волята им. Ние нямаме за цел да правим анализ, дали на Земята има такива

разстояния.

- Господин... не ви запомних името – отвърнах аз, - все пак е необходимо да представите анализ на разходите, които искате да покрием.

- Казвам се Марин Тотев и съм един от съдружниците в детективска кантора 'Звезден прах' – представи се детективът. - Моите съдружници са ми предоставили възможността да ръководя работата на кантората, за което съм им признателен. Що се отнася до анализа на разходите, мога да ви го предоставя незабавно.

Марин Тотев или човекът, който се представяше с това име, докосна няколко пъти таблета си и каза:

- Вижте имейла.

Извадих таблета си и проверих пощата. Имейлът от детективската кантора беше пристигнал. Отворих прикрепения файл. В него видях подробен анализ на разходите, възлизащи на 500 хиляди евро. Разстоянието, което беше записано в приблизителните калкулации беше 380 хиляди километра в едната посока!

Изтръгнах, но замълчах. Пуснах търсене в Гугъл с ключов израз 'разстояние 380000 км' и попаднах на следното: 'луната се намира на около 380000 км от нашата планета'!

Адон седеше до мен и видя резултата от търсенето. Усетих как леко ме докосна. Обърнах се към нея. Погледът ѝ криеше лека тревога, но не разбрах какво искаше да каже. Вдигнах рамене. Тя само леко поклати глава.

- Господин Тотев – казах аз. - Виждам, че операцията по освобождаването на госпожа и госпожица Иванови ще отнеме доста време, като се има пред вид огромното разстояние. Вие обаче сте написали срещу дневни разходи пет броя. Само пет дена ли ще ви отнеме?

И защо сумата за тях е толкова голяма?

- Както разбрахте – каза Тотев, - разстоянието е голямо и затова се полага по-голяма сума за дневни разходи. Но за броя на дните не сте разбрали точно. Денят е един, а в операцията ще участваме петима.

- Един ден? - направих се на учуден. - За седемстотин и шейсет хиляди километра?

- Господин Иванов – отново спокойно започна Тотев, което вече ми лазеше по нервите, - ние сме компетентни специалисти и разбираме от работата си. Щом сме посочили един ден, значи толкова сме планирали за операцията.

- Значи 500 хиляди евро за един ден! - възкликнах аз.

- Господин Иванов – спокойният тон на Тотев наистина ме дразнеше, - както видяхте от калкулацията, детективска кантора 'Звезден прах' ви предлага да извърши споменатата операция за един ден срещу посочената сума. Ние сме най-добрите специалисти в нашия бранш и вие не сгрешихте, че се обърнахте към нас, защото именно ние сме в състояние да решим проблема ви. Единствено ние разполагаме с необходимата квалификация. Способностите на нашия екип са доказани при изпълнение на неизпълними задачи.

- Добре, добре – вдигнах ръка, за да му дам знак да спре тирадата си. - Разбирам, че сте добър рекламен агент. Обаче сумата е доста завишена.

- Завишена? - не разбра Тотев. - Какво имате пред вид.

- Имах пред вид – започнах да говоря бавно, - че е завишена. Да, именно това имах пред вид.

- От какво сме я завишили? - попита Тотев и за

пръв път усетих, че и аз му лазя по нервите. - Коя според вас е незавишената сума?

- Половината – веднага изстрелях аз. - Макар че и тя е прекалено висока.

- Сумата е тази, която ви предложихме – Тотев започна да говори по-бързо и да губи търпение.

- А няма ли друг вариант? - поинтересувах се аз. - Например, аз да осигуря част от екипа?

- Да – кимна Тотев. - Ако можете да осигурите двама пилоти, ще ви намалим сумата на 250 хиляди.

- Добре – отговорих аз, - ще осигуря двама пилоти.

- Нямам пред вид пилоти на самолети или хеликоптери – каза Тотев, - а специални пилоти.

- И аз имах точно това пред вид – уточних аз.

- Специални пилоти? - повтори Тотев.

- Да – наблегнах аз, - специални пилоти.

- Добре – съгласи се Тотев, - само че трябва да проверим какво могат.

- Ще им предам – кимнах аз. - А сумата до кога да ви я осигуря?

- Офертата остава валидна до 24 часа – заяви Тотев.

- След това престава да важи.

- Ще ви се обадя – станах аз, а заедно с мен и Адон.

Излязохме от кантората и слязохме по стълбите.

Пред сградата внимателно се огледахме, преди да продължим по улицата. Не забелязахме нищо, което да ни обезпокои. Тръгнахме бавно към мястото, където сутринта бяхме паркирали колата. Преди да стигнем до злополучното заведение от сутринта, предложих на Адон да свием в една пряка, за да не минем покрай него, и тя се съгласи.

След малко открихме колата и влязохме в нея.

Тъкмо Адон палеше двигателя, когато смартфонът ми звънна. Беше Нора.

- Е? - попита той.

- Връщаме се – отвърнах аз. - След малко ще разправяме.

- Има ли надежда? - поинтересува се той.

- Не можах да преценя – казах аз. - Ще разбереш.

- Добре – съгласи се Нора и затвори.

Когато влязохме в квартирата, намерихме всички събрани в хола на долния етаж.

- Както ти казах, ще се преместим – обясни ми

Нора, когато огледах всички присъстващи. - Сега, разказвай.

- Твърди, че знае къде са – започнах да разказвам. -

Но не ни представи никакво конкретно доказателство. В кантората имаше и двама непознати, които говореха на странен език. На мен лично не ми прозвуча като земен език. Та, този, дето издаде сутринта фактурата, се казва Тотев. Той ми говореше като реклама от телевизията. Не каза нищо съществено, освен че поиска 500 хиляди евро, за да проведе операция по освобождаване на госпожа Хронхра и Дахра.

- Петстотин хиляди! - възкликна Нора.

- Евро! - извика Братея.

- Да – кимнах аз. - Твърди, че мястото, където ги държат, е на 380 хиляди километра оттук.

- И къде е това? - попита Нора.

- На Луната – отговорих аз.

- Едва ли – поклати глава Нора. - На Луната, хм, не ми се вярва.

- Защо? - каза Братея. - По-скоро, не на Луната, а на стационарна орбита зад Луната.

- Откъде ти хрумна? - погледна я Нора. - Кой ще държи там кораб?

- Ами всички, които наблюдават Земята – отговори Братея. - С Винко веднъж бях на един такъв кораб. Той твърдеше, че управата на Алтре Мунс поддържа един такъв кораб, скрит от Земята. На него има и пространствен портал.

- Откъде знаеш? - пак с недоверие я погледна Нора.

- През него отидохме до Алтре Мунс – обясни Братея.

- Била си на Алтре Мунс? - изненада се Нора. - Не знаех.

- Ами, не си ме питал – вдигна рамене Братея.

- И какво предлагаш да направим? - Нора попита Братея.

- Това може да се реши от Съвета – отговори Братея.

- Няма време – поклати глава Нора.

- Има и малко по-различен вариант – обадох се аз. - Предложих му да осигурим част от екипа и той се съгласи, ако му намерим двама специални пилоти.

- Значи, космически пилоти – предположи Нора.

- И аз така мисля – кимнах аз.

- Трудно ще е – замисли се Нора. - Не мога да се сетя за някой, който да не зависи от Съвета.

- Защо? - учудих се аз. - Защо да не се сещаш?

- Тези, за които се сещам – отвърна Нора, - са на служба в полицията, армията или териториалната администрация. Процедурата да им се даде разрешение да участват в мисия в друго измерение е много сложна и бавна. И господин Тона старши да се застъпи, няма да стане по-бързо от една тринайсетица.

- Ами ето – извиках аз – Ти го каза! Но не господин Тона старши, а просто Тона. И брат му Донехра.

Нора ме изгледа със зинала уста. Явно, не беше очаквал от мен да изгърся това. Но Братея се обади:

- Да, това е добра идея, само че и тя също е трудно осъществима.

- Защо? попитах аз.

- Трудно е да ги убедиш да си рискуват живота за госпожа Хронхра – безпомощно разпери ръце Братея.

- А финансовата страна? - попитах аз.

- Да им платя? - попита Братея.

- Да – потвърдих аз.

- За съжаление, нямам представа откъде да се снабдя с толкова средства – отчаяно каза Братея.

- Аз имам – обади се Нора. - Не средствата, де. Представа как да се снабдим с тях. Но първо трябва да убедим Тона и Донехра да участват.

- Какво общо има това с осигуряване на средствата? - попита Братея.

- Ще вземем от тях на заем! - отговори Нора.

- Едва ли имат толкова – поклатих глава аз.

- Имат – отсече Нора.

- Но едва ли ще ги дадат за Хронхра – каза Братея.

